

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Guddommelig myndighet, edle unge menn

Av president Steven J. Lund
Unge menns generalpresident

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very pat-

Jeg er for evig takknemlig for at bærere av Det aronske prestedømme, med dets kraft, ordinanser og plikter, velsigner oss alle.

Tusen takk, eldste Andersen, for den utmerkede beskrivelsen av prestedømmets kraft og kraften i Frelserens forsoning.

En søndag morgen i januar i år, da jeg satt på nadverdsmøtet, ble over ett dusin unge menn oppholdt i et embete i Det aronske prestedømme. Jeg følte at verden forandret seg rundt oss.

Det slo meg at over hele verden, tidssone for tidssone, på nadverdsmøter akkurat som dette, ble titusener av diakoner, lærere og prester – som president Hollands venn denne morgenen, Easton – oppholdt for å bli ordinert til livslang prestedømsstjeneste, som ville spenne over lengden og bredden av Israels innsamling.

Hvert år i januar blir hender lagt på hodet til ca. 100 000 unge menn, som gjennom ordinanser knytter dem til en klar myndighetslinje som strekker seg tilbake gjennom gjenopprettelsens epoke til Joseph og Oliver – til døperen Johannes og Jesus Kristus.

Vel, vår kirke er ikke alltid en kirke med store fakter. Her, underdriver vi.

Men likevel, da jeg så denne bølgende tordenen av nylig ordinerte prestedømsbærere bre seg over jorden, undret jeg over – på en “gledens kirke”-måte – om det ikke burde ropes fra hustakene. “I dag,” tenkte jeg, “burde det være basuner og lyden av cymbaler og flammende fyrverkeri. Det skulle være parader!”

Da jeg kjenner Guds kraft for hva den virkelig er, var vi vitne til splittelse av mønsteret i

terns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy

denne verden av Gud-gitt myndighet som bredte seg over jorden.

Disse ordinasjonene introduserer disse unge menn til livslang tjeneste, idet de vil finne seg betydelige ganger og på steder, der deres tilstedeværelse og bønner og kraften av Guds prestedømme, som de bærer, vil få avgjørende betydning.

Denne kontrollerte kjedereaksjonen begynte med en tjenende engel sendt av Gud. Den gjenoppstående døperen Johannes fra oldtiden, viste seg for Joseph og Oliver, la sine hender på deres hode, og sa: “Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias’ navn, Arons prestedømme, som har nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse” (Lære og pakter 13:1).

Johannes kalte denne myndigheten “Arons prestedømme”, etter Moses’ bror og prestedømsledsager. Fra oldtiden, skulle bærere av Det aronske prestedømme undervise og assistere ved ordinanser – ordinanser som fokuserte på disippelskap av den fremtidige Messias, Herren Jesus Kristus (se5 Mosebok 33:19).

4 Mosebok gir bærere av Arons prestedømme uttrykkelig oppgaven med å håndtere karene i forbindelse med ordinansene. “Men Aron og hans sønner skal du sette til å ta vare på ... bordet ... og helligdommens redskaper som var i bruk ved tjenesten” (4 Mosebok 3:10, 31).

Ordinansen i Det gamle testamente med dyreeofring ble oppfylt og erstattet ved Frelserens liv og forsoning. Denne gamle ordinansen ble erstattet med den ordinans vi nå kaller Herrens nadverd.

Herren betror dagens bærere av Arons prestedømme, til å gjøre omtrent det samme som de gjorde i oldtiden: Å undervise og forrette ordinanser – alt sammen for å minne oss på Hans forsoning.

Når diakoner, lærere og prester hjelper til med nadverden, mottar de dens velsignelser akkurat som alle andre: Ved å holde pakten de inngår når de hver og en tar del i brødet og vannet. Men ved utførelsen av disse hellige pliktene, lærer de også mer om sine prestedømsroller og -ansvar.

Det aronske prestedømme kalles det forberedende prestedømme, delvis fordi ordinansene lar dem erfare byrden og gleden av å være i Herrens

of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly

tjeneste, forberede dem til fremtidig prestedøms-tjeneste, når de kan bli kalt på til å yte tjeneste på uforutsigbare måter – herunder å uttale inspirerte velsignelser i tider da håp og drømmer, og selv liv og død står i en usikker balanse.

Slike seriøse forventninger krever seriøs forberedelse.

Lære og pakter forklarer at diakoner og lærere “skal ... advare, forklare, formane og undervise, og innby alle til å komme til Kristus” (Lære og pakter 20:59). I tillegg til disse mulighetene, skal prester “forkynne ... og døpe” (Lære og pakter 20:50).

Alt dette høres ut som mye, men i den virkelige verden skjer disse tingene naturlig, og over hele verden.

En biskop lærte sitt nye diakonenes quorumspresidentskap disse pliktene. Så det unge presidentskapet begynte å snakke om hvordan dette kunne se ut i deres quorum og i deres menighet. De bestemte seg for å begynne å besøke eldre medlemmer av menigheten for å finne ut hva de trengte, og deretter gjøre det.

Blant dem de betjente, var Alan, en røff, ofte spydig og noen ganger fiendtlig nabo. Alans hustru, Wanda, ble medlem av Kirken, men Alan var, som vi sier, noe for seg selv.

Likevel gikk diakonene til verks, ignorerte humoristisk hans fornærmelser, mens de måtte snø og tok ut søppel. Diakoner kan være vanskelige å hate, og Alan ble til slutt glad i dem. På et tidspunkt inviterte de ham til kirken.

“Jeg liker ikke kirken,” svarte han.

“Vel, du liker oss,” sa de. “Så bli med oss. Du kan bare bli med på vårt quorumsmøte, hvis du vil.”

Og med biskopens godkjennelse kom han – og han fortsatte å komme.

Diakonene ble lærere, og da de fortsatte å betjene ham, lærte han dem å reparere biler og å bygge ting. Innen disse diakonene som ble lærere skulle bli prester, kalte Alan dem for “guttene mine”.

De forberedte seg flittig til misjon, og spurte ham om de kunne øve på misjonærleksjonene med ham. Han sverget på at han aldri ville lytte og aldri tro, men, ja, de kunne øve hjemme hos ham.

Og så ble Alan syk. Og han myknet.

Og en dag på quorumsmøtet ba han dem

asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most pow-

mildt om å be om at han kunne klare å slutte å røyke, og det gjorde de. Men så fulgte de ham hjem og konfiskerte alle tobakkssakene hans.

Da hans sviktende helse førte til at Alan måtte på sykehus og rehabiliteringssentre, betjente “Alans gutter” ham, de utviste stille prestedømskraft og oppriktig kjærighet (se Lære og pakter 121:41).

Mirakelet fortsatte da Alan ba om å bli døpt – men så gikk han bort før det kunne skje. På hans anmodning var hans diakoner, som nå var prester, bærebererne og talerne i hans begravelse, hvor de – passende nok – advarte, forklarte, formante, underviste og innbød alle til Kristus.

Og senere, i tempelet, var det en av “Alans gutter” som døpte den tidligere diakonenes quorums-presidenten som stedfortreder for Alan.

Alt døperen Johannes sa at de skulle gjøre, det gjorde de. De gjorde det diakoner, lærere og prester gjør overalt i denne kirken og over hele verden.

En av de tingene bærere av Det aronske prestedømme har blitt tildelt å gjøre, innbefatter nadverdens ordinans.

I fjor møtte jeg en inspirert biskop og hans fantastiske hustru. En lørdagsmorgen nylig, kjørte de til sin sønns dåp, og led det tragiske og plutselige tapet av sin kjære to-år-gamle datter, Tess.

Neste morgen samlet menighetens medlemmer seg til nadverdsmøtet fylt av medfølelse, de sørget også over tapet av denne perfekte lille jenta. Ingen forventet at biskopens familie skulle komme til kirken den morgenen, men et par minutter før møtet begynte, kom de stille inn og fant sine plasser.

Biskopen gikk til forhøyningen og gikk forbi sin vanlige plass mellom sine rådgivere og satte seg i stedet mellom sine prester ved nadverdsbordet.

I løpet av denne pinefulle og søvnløse natten før søken etter forståelse og fred, hadde han fått en sterk tilskyndelse om det hans familie trengte aller mest – og det menigheten trengte aller mest. Det var å høre stemmen til biskopen, deres menighets president i Det aronske prestedømme, og deres sørgende far, uttale løftene i nadverdspakten.

Så når tiden var inne, knelte han sammen med disse prestene og snakket med sin Fader. Ved denne anlednings smerte, uttalte han noen

erful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father’s plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

av de mektigste ordene som noen noensinne har fått lov til å si høyt i dette livet.

Ord av evig betydning.

Ordinansord.

Paktsord.

Instruksjoner som knytter oss til selve hensikten med dette livet – og til de mest fantastiske utfallene av vår himmelske Faders plan for oss.

Kan dere forestille dere det forsamlingen hørte i møtehuset den dagen – hva de følte i ordene vi hører hver søndag i våre møtehus?

“O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønns Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige dette brød for alle de sjeler som nyter av det, så de kan ete til minne om din Sønns legeme og vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de er villige til å påta seg din Sønns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem. Amen” (Lære og pakter 20:77).

Og så: “O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønns Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige [dette vann] for alle de sjeler som drikker av det, så de kan gjøre det til minne om din Sønns blod som ble utgytt for dem, så de kan vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de alltid minnes ham, så hans Ånd kan være hos dem. Amen” (Lære og pakter 20:79).

Denne gode faren og moren vitner om at dette løftet har blitt oppfylt. De har faktisk, til sin evige trøst “hans Ånd hos dem”.

Jeg er evig takknemlig for at bærere av Det aronske prestedømme, med dets kraft, ordinanser og plikter, velsigner oss alle ved nøklene til “englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse” (Lære og pakter 13:1). I Jesu Kristi navn. Amen.